

Tilbage til rødderne (April 1976)

Er vi i indholdet af vores AA-møder ved at bevæge os væk fra vores oprindelige grundlag?
Taler vi om vores egen helbredelse fra alkoholisme,
Store Bog, de Tolv Trin og de Tolv Traditioner?

Bob Bacon – Delegeret fra Ohio
(Uddrag fra hans tale)

Jeg hedder Bob Bacon. Jeg er magtesløs overfor alkohol, og jeg er meget taknemmelig for at være i live og være en del af denne konference.

Er vi i indholdet af vores AA-møder ved at bevæge os væk fra AA's oprindelige grundlag? Det mener jeg, at vi er. Anonyme Alkoholikere oplever større vækst end nogensinde siden 1940'erne, og jeg er bange for, at vi ikke er klar til denne vækst. Er vi blevet lidt for selvtilfredse og selvretfærdige i vores velbefindende? Folk kommer i dag til Anonyme Alkoholikere i en langt bedre tilstand fysisk og psykisk, end de fleste af os her gjorde. Vi er nødt til at vise dem, hvordan vi lærte at forblive ædru. Hvis vores møder mest handler om vores erfaringer med drikkeri, vores idéer og holdninger, så gør vi ikke vores arbejde godt nok. Dr. Bob sagde, at vores program kan koges ned til kærlighed og service.

Vi er nødt til at vise alle nykommerne, at vi holder af dem på samme måde, som andre holdt af os, og at vi har en livsstil, som vi ønsker at dele med dem. Hvis vores møder ikke er andet end drukhistorier og indholdsløs snak, så viser vi dem ikke "Sådan virker det". På AA-møder rækker vi ud med kærlighed og fortalte folk: "Her er trinene vi tog", og "vi var nødt til at gøre hvad som helst". Hører nykommerne det på møderne i dag?

Når nogen kommer til os efter 30 dage på et behandlingshjem, er han eller hun allerede tørlagt og har brug for at vide, hvordan vi bliver ved med at holde os ædru. Jeg mener ikke, at vores møder tager dette tunge ansvar så højtideligt, som vi burde eller kunne. Vi har nogle gode nyskabelser, som fx Store Bog Studiegrupper. Der, hvor jeg kommer fra, går vi i stigende grad til diskussionsmøder. Denne nye idé stammer fra Grapevine.

For mig er det afgørende for overlevelsen af vores fællesskab, at vi sikrer os, at de mennesker, der kommer til os for at få hjælp, bliver gjort opmærksomme på Store Bog, de Tolv Trin og de Tolv Traditioner som deres eneste sandsynlige håb om at overleve alkoholisme. Hvis vi undlader at vise dem vores program til helbredelse, vil fællesskabet ikke overleve. Vores fremtid afhænger af en stadig strøm af helbredte alkoholikere.

I vore dages frustrerende verden, virker vores program bedre end nogensinde. Er vi gode nok til at dele om det til de tusinder af mennesker, som kommer til os nu? Burde vi ikke give disse mennesker alle tre overleveringer om Helbredelse, Fællesskab og Service? Vi er nødt til at fortælle dem mere end: "Lad være med at drikke og gå til møder". Hvis det eneste, vi taler om, er vores drikkeri, vores idéer, vores holdninger, hvordan min dag har været, eller hvordan jeg gør tingene, så giver vi ikke budskabet videre – vi giver sygdommen videre. Vi burde tale om helbredelse. Det mener jeg ikke, vi gør.

Fremhæver vi den virkelige værdi af Store Bog? Man kan gå til møder i mit område, hvor man ikke kan finde en eneste Store Bog. På det seneste har jeg taget min Store Bog med mig, når jeg er blevet bedt om at lede et møde. Jeg ønsker ikke at lede et møde, som ikke har en Store Bog. Vi hører mange mennesker lede møder og aldrig nævne trinene eller Store Bog. Er det fordi, ingen har fortalt dem, hvor vigtig Store Bog er? Glemmer vi at fortælle nykommeren, at det, som står i Store Bog, kan redde hans eller hendes liv?

Hele vores program findes i Store Bog og kun i Store Bog. Burde vi ikke fortælle folk det?

Vi hører mange latterlige ting som "Der er ikke noget "skal" eller "må" i AA." Der står noget andet i min Store Bog. Folk siger, at det er et individuelt program, og at vi kan tage trinene på en hvilken som helst måde, vi ønsker. Dr. Bob sagde, og jeg citerer: "Der findes ikke nogen individuel fortolkning af de Tolv Trin." Hvis vi ikke er ærlige overfor nykommere og fortæller dem, hvor vigtigt hvert trin er, hvem skal så fortælle dem det? Nogle mennesker mener tilsyneladende, at trinene er et nødvendigt onde i stedet for en livsnødvendig opskrift på lykke.

Vi hører sjældent om Traditionerne. Den kendsgerning, at de blev til som følge af vore fejltagelser og fejlslag, er nærmest en hemmelighed. Traditionerne er livsnødvendige retningslinjer for enhver gruppe og for Fællesskabet som helhed, og enhver af os bør være ansvarlig for at værdsætte dem. Da jeg første gang ønskede at få fat i "Tolv + Tolv", fortalte et medlem af Hovedservicerådet mig, at folderen om Traditionerne indeholdt alt det, jeg behøvede. Gudskelov lyttede jeg ikke til ham.

I 1965 i Maple Leaf Gardens i Toronto, stod de fleste af os sammen med Bill og sagde: "Jeg er ansvarlig. Når nogen - nogetsteds – rækker efter hjælp, ønsker jeg, AA's hånd altid skal være til stede, og for dette er jeg ansvarlig." Min deltagelse på konventet i Toronto er grunden til, at jeg står her i dag. Vi er fællesskabets vogtere, og måske skulle vi gøre en bedre indsats, når vi deler om, hvad det hele handler om. Er vi stadig ansvarlige?